

Přiznávám, že v prvním okamžiku mi heslo online družina přišlo jako dokonalý oxymoron. Mám velice živou třídu dnes již druháků, můj hlavní úkol tedy v normálním provozu školy je -zpracovat za dopoledne nastrádanou energii co nejvhodnějším způsobem pro děti i školu.

To znamená pohyb, nejlépe na čerstvém vzduchu. Týmové hry, kdy se děti učí vhodné komunikaci s třídou, dodržování pravidel i zpracování momentálního neúspěchu. Nemluvě o motorické zdatnosti a zkušenosti vhodné míry fyzického soupeření.

A teď...online, no, měla jsem vážné pochybnosti. Také o sobě - jestli vůbec budu schopná na dálku být dětem nějak užitečná. Nejistota v neznámém systému Google meet tomu taky nepřidala...

Naštěstí se ukázalo, že obavy byly zbytečné. Účast na online družině je samozřejmě dobrovolná ale děti se připojovaly. Chtěly se vidět, povídat si. Někteří z nich měli při první hodině větší zkušenosti s meetem než já. Adam V. mne nicméně během prvních pěti minut naučil změnit pozadí za meetující osobou (Díky, Adame!). Zkrátka, učili jsme se všichni.

Zjistila jsem, že vyhovuje model cca 40 minut tvoření a zbylých 20 min věnovat nějaké slovní hře. Vyráběli jsme koláže, portréty z novinových výstřížků, motali Velikonoční věnec z proutků, vyráběli 3D Velikonoční přáníčko, sázeli hrášek i osení, taky jsme zkusili vyrobit jarní pomazánku s bylinkami. Ze slovních her jsme hráli třeba slovní fotbal nebo šibenici a také jsme se nezapomněli věnovat obyčejnému klábosení o tom, co jsme dělali, viděli, četli...

Občas se přidali rodiče (maminka Káči R. umí krásně vystřihovat 😊).

Teď to vypadá nadějně, děti se těší do školy, jako se dřív těšily na prázdniny a já se zase těším na ně.

Všeobecné resumé? Jsme v tom spolu, a i když jsou okolnosti krajně nepříznivé, vždycky se dá něco dělat.

Tak na brzkou viděnou!

Vaše Elena M.

